OP SLOT

RECHERCHEUR JESSICA DANIEL
BOEK 1

KERRY WILKINSON

WONDERLAND
PUBLISHERS

OP SLOT

Copyright © 2011 Kerry Wilkinson
Copyright © 2025 Nederlandse vertaling Wonderland Publishers B.V., Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspr. titel: *The Killer Inside* (herziene versie van *Locked In*)
Vertaling: Festina Lente
Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 00 3
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties en gebeurtenissen – tenzij in het publieke domein – zijn afkomstig uit de verbeelding van de auteur of worden in fictieve zin gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volstrekt toevallig.

www.wonderlandpublishers.nl

Formatted with Vellum

DRIE DAGEN EERDER

De moordenaar controleerde met een gehandschoende hand nog een laatste keer of de voordeur wel op slot zat. De achterdeur en ramen waren al gecheckt en er was zeker geen manier om binnen te komen – gelukkig maar, want het lichaam lag boven al dood op het bed.

Nu het eerste deel klaar was, leken de maanden van zorgvuldige planning eindelijk vrucht af te werpen. In en uit een afgesloten huis komen leek niet eenvoudig, maar toen het idee eenmaal was ontstaan, was alles van een leien dakje gegaan.

Het moeilijkst was de slotakte geweest. Was het echt zo makkelijk om het leven uit een ander mens te persen als het erop aankwam?

Ja. Ja, dat was het.

Er was geen spijt, er was eigenlijk geen enkel gevoel. Het slachtoffer had het zeker verdiend, net als de anderen die nog zouden volgen.

HOOFDSTUK 1

Brigadier Jessica Daniel minderde vaart toen ze het meisje in de korte paarse jurk naderde. Het was zaterdagochtend, net te vroeg voor vaders en moeders die hun kroost naar de voetbaltraining brengen, en het was rustig op straat.

Afgezien van het meisje in de paarse jurk. Ze wankelde op blote voeten over de weg bij Manchester Metropolitan University, met onmogelijk hoge hakken in haar hand. Het meisje leek zich niet bewust van Jessica's naderende auto. Haar haar was slordig opgestoken in een soort Beehive – maar er waren lange blonde plukken ontsnapt.

Jessica week uit, reed om haar heen en remde toen ze naast haar was. 'Gaat het?' riep ze door het autoraam.

Het meisje draaide zich om, haar eyeliner was uitgelopen en ze had zichtbaar een kater. 'Wat?' zei ze.

'Ik vroeg of het goed met je gaat.'

'Wat is er mis met je auto?' vroeg het meisje. Ze had geen lokaal accent, maar dat zei weinig in een wijk vol studenten. Jessica was bang geweest dat het meisje iets naars was over-

komen – maar zo te horen was ze bezig met de zaterdagse *walk of shame*. Fijn voor haar.

'Niets...' antwoordde Jessica.

'Klinkt als een grasmaaier. Mag dat wel?'

Onderhoudsadvies van een katterige student was een nieuwe ervaring. Jessica zette de auto weer in de versnelling en reed weg terwijl het meisje over de weg bleef strompelen.

Jessica was trots op haar knalrode, twintig jaar oude Fiat Punto, zelfs als hij op koude winterochtenden niet wilde starten, hoe hard ze er ook tegen schopte en vloekte. Ze had hem ruim tien jaar geleden van haar vader en moeder gekregen als cadeau voor het halen van haar theorie-examen en ze had erin leren rijden. Het was een herinnering aan een simpeler, minder serieuze tijd. Dat hij nog reed, was een mysterie dat Jessica niet kon oplossen.

Roestbak of niet, het was *haar* roestbak.

Ze stopte bij het adres dat ze had gekregen in Gorton, ten oosten van het centrum van Manchester.

Rechercheur David Rowlands had een grijns op zijn gezicht. 'Ik hoorde de knalpijp van dat wrak waar jij in rijdt al op een kilometer afstand.'

Jessica nam hem van top tot teen op: 'Waar moet het heen als iemand met *zulk* haar anderen gaat afzeiken.'

'Ik sliep nog toen ik werd opgeroepen,' protesteerde hij. Zijn haar, dat meestal overeind stond, stijf van de gel, was nu pluizig en slap. Het had veel weg van een gevild konijn.

Rowlands was jonger dan Jessica, ergens achter in de twintig, lang met gitzwart haar – plus de gebruikelijke dunne stropdas. Hij meende dat hij erg in de smaak viel bij het andere geslacht en combineerde een scherpe tong met een brutale glimlach, waardoor je moeilijk boos op hem kon worden. Zelfs met zijn voortdurende opschepperij over zijn veroveringen –

die hoogstwaarschijnlijk fictief waren – en zijn overduidelijke verwaandheid, had Jessica hem meteen gemogen toen hij een paar maanden na haar bij het team kwam.

Hij had het een keer bij haar geprobeerd, 's avonds laat, ongeveer een jaar geleden. Gezien zijn reputatie zou ze het eerlijk gezegd knap vervelend hebben gevonden als hij dat niet had gedaan, vroeg of laat.

Het was nog steeds een nee.

'Wat is jouw excuus?' zei hij nu, terwijl hij naar haar knikte.

Jessica trok aan haar donkerblonde haar, ook al was ze er vrij zeker van dat er niets mis mee was, liep toen langs hem heen en dook onder de politietape door. Ze bevond zich in een voortuintje van een twee-onder-een-kapwoning, best een aardig huis. Niet alle huizen in deze buurt waren even goed onderhouden. Het rode metselwerk zag er redelijk schoon uit, net als de erkers boven en beneden. Het enige wat de illusie van een middenklassendroom bedierf, was de helderwitte voordeur met dubbele beglazing die maar net aan de onderste scharnier hing.

Rowlands volgde haar onder de tape door. 'Wie heeft dit gedaan?' vroeg Jessica terwijl ze naar de deur liepen.

'Wij. De jongens van tactische toegang kwamen vanochtend langs.'

'Beetje vroeg voor ze, hè?'

'Misschien, maar niks is mooier dan een goede stormram op zaterdagochtend.'

'Wat is er binnen?'

'Dat zie je zo...'

Rowlands stopte bij de voordeur terwijl een geüniformeerde agent in de gang Jessica de trap op wees. Het huis was fraai ingericht, met ornamenten in de gang en opvallend hoogpolig tapijt in elk vertrek.

Jessica trof inspecteur Cole bij een van de slaapkamers. Hij stond er met zijn rug naartoe en keek naar haar terwijl ze de trap op kwam. 'FO is onderweg,' was alles wat hij zei terwijl hij opzijging zodat Jessica een kijkje kon nemen. Meer konden ze niet doen tot de forensisch onderzoekers er waren.

Er lag kleding verspreid over de vloer – ieder zichzelf respecterend mens had wel een vloerderobe, dacht Jessica. Maar er was iets wat zeker niet in een doorsnee slaapkamer te vinden was.

Een vrouw lag op haar zij, half onder beddengoed dat tot haar middel was weggetrokken. Haar ogen waren gesloten, haar huid lichtgrijs, bijna bleekblauw. Diepe vouwen vervormden haar nek en er zat bloed op het beddengoed. De donkerrode vloeistof was aangekoekt in haar blonde haar en het onderlaken. 'O,' zei Jessica.

'Zeg dat wel,' antwoordde Cole.

HOOFDSTUK 2

Jessica had lichamen in allerlei afschuwelijke situaties gezien – mensen die zo erg waren toegetakeld dat je nauwelijks kon zien of het een man of een vrouw was, ledematen die in vrijwel onmogelijke hoeken waren verwrongen, en erger. Delen van haar opleiding waren behoorlijk akelig geweest, maar het hoorde bij de job. In uniform zag je ook veel dat de meeste mensen niet zouden willen zien. Sommigen konden er beter tegen dan anderen.

Ze had echter niet veel lichamen gezien in een staat zoals die van dit slachtoffer en het zag er naar uit dat de dode vrouw er al een dag of twee lag. De diepe, gemene wurgsporen in haar nek waren vrijwel zeker veroorzaakt door een dik soort draad en de kleur van haar huid maakte de doodsoorzaak vrij duidelijk, daar was geen FO voor nodig.

Jessica wist dat de forensisch onderzoekers op zaterdagochtend hun handen vol zouden hebben. De FO was een mix van burgers en dienstdoende agenten en ze werkten door de hele stad, wat inhield dat de werktijden en reisaf-

standden verschrikkelijk waren. Zaterdag- en zondagochtenden waren verreweg het ergst, het opruimen van de puinhoop die het uitgaanspubliek veroorzaakte en de onvermijdelijke alcoholgerelateerde agressie die daarmee gepaard ging.

Jessica ging niet verder de kamer in omdat ze vanuit de deuropening alles kon zien wat ze moest zien en niet het risico wilde lopen iets te besmetten. Ze draaide zich weer om naar de inspecteur, die nog steeds wegkeek. 'Weten we wie ze is?' vroeg ze.

'Het huis is eigendom van een Yvonne Christensen. Een van haar vriendinnen belde ons twee dagen geleden dat ze haar al een paar dagen niet had gezien en dat er niemand thuis leek te zijn, ook al stond haar auto nog voor de deur. Collega's kregen gisteren geen reactie. Vanmorgen kwamen ze terug met het tactische-toegangsteam. Dat was al in de buurt voor een andere klus, een drugsinval. Twee voor de prijs van één.'

Jessica liet zijn antwoord even in de lucht hangen. 'Woont hier nog iemand anders?'

'Dat weten we niet. Het lijkt erop dat het lichaam er al een paar dagen ligt, dus waarschijnlijk niet.'

Cole draaide zich niet om terwijl hij sprak. Hij steunde met beide handen op de leuning bovenaan de trap. 'Deze wordt van ons,' zei hij zachtjes.

Het waren slechts een paar woorden, maar Jessica begreep dat het meer ging om wat hij impliceerde dan om wat hij expliciet zei. Hij zou niet al te veel te maken willen hebben met de gruwelijke details, maar hij zou op zijn manier helpen en de operatie vanuit het bureau leiden. Het praktische werk zou haar taak zijn.

Ze was acht weken eerder gepromoveerd tot brigadier. Jack Cole was Jessica's leidinggevende en was tegelijkertijd

gepromoveerd. Ze had het voor hun promotie altijd goed met hem kunnen vinden. Hij was een aardige vent – misschien een beetje te aardig.

Hij was midden veertig, ogenschijnlijk gelukkig getrouwd en had twee kinderen. Hij ging er met ze op uit, nam zijn vrouw nog steeds mee uit eten en naar de bioscoop, en nam zijn vrije dagen slim op, zodat ze samen weekendjes weg konden. In tegenstelling tot vrijwel elke andere agent dronk hij niet en Jessica had hem nog nooit horen vloeken.

Cole was graag op kantoor en zag elke echte interactie met criminelen, getuigen of wie dan ook buiten het bureau als iets waar hij liever niet bij betrokken wilde zijn.

Hij was echt een management-type.

'Wie is de vriendin die de politie heeft gebeld?' vroeg Jessica.

'Iemand met wie ze naar zo'n afslankclub ging,' antwoordde Cole. 'Ze woont een paar deuren verderop. Er zijn nu collega's bij haar, maar ze weet het nog niet. Dave heeft haar naam.'

Dat was zijn tweede implicatie: *Ga het haar vertellen*.

Jessica liep om hem heen en ging de trap af. Het interieur leek veel somberder dan even tevoren.

Ze trof Rowlands bij de voordeur. 'Heb je de gegevens van de vriendin?' vroeg Jessica.

Hij umde terwijl hij een notitieboekje uit zijn zak haalde en het doorbladerde. 'Mevrouw Stephanie Wilson,' zei hij, terwijl hij het boekje weer dichtklapte en opborg. 'Ze woont verderop.'

'Ben je klaar om met haar te praten?'

'Yep.'

'Laten we hopen dat ze niet al te zeer getraumatiseerd is, anders is je haar de laatste druppel.'

De zon was verrassend warm voor de tijd van de dag en het was nog niet eens zomer. Mevrouw Wilson woonde honderd meter verder, aan de overkant. Sommige gordijnen bewogen zichtbaar toen Jessica en Rowlands door de straat liepen – niet echt verrassend, gezien de patrouillewagens voor het huis van het slachtoffer en de overduidelijke politieaanwezigheid. Een goede dood in de straat maakt de tongen los.

Rowlands belde aan bij het huis van Stephanie Wilson, wat een overdreven vrolijk 'Greensleeves'-getingel opleverde dat niet echt gepast was voor het moment. De deur werd geopend door een agent in uniform, die hen naar de keuken leidde, waar een echtpaar aan een kleine ronde eettafel zat, ieder met een kop thee voor zich.

Mevrouw Wilson was een stuk groter dan haar man, met schouderlang grijzend haar. Ze was niet echt zwaarlijvig, maar vergeleken met haar onopvallende partner leek ze veel groter dan ze was.

Meneer Wilson was degene die opstond om hun de hand te schudden en zich voor te stellen. 'Hallo, ik ben Ray en dit is Steph. Het was Stephs idee om jullie te bellen, hè, schat?'

De woorden kwamen eruit als een waterval. Hij hield een hand op de schouder van zijn vrouw terwijl hij sprak en nam nauwelijks tijd om adem te halen. Mevrouw Wilson keek niet eens op van de tafel.

Hij sprak verder terwijl hij weer ging zitten. 'Ik wist niet zeker of we 999 moesten bellen; ik wilde jullie tijd niet verspillen. Je leest altijd over mensen die bellen omdat ze hun slippers kwijt zijn of zo.'

'Ik vrees dat we slecht nieuws voor u hebben,' zei Jessica.

Ze zweeg even, maar Stephanie gaf haar geen kans om

er nog iets aan toe te voegen. Ze keek voor het eerst op van de tafel, recht in Jessica's ogen. 'Yvonne is dood, hè?'

Het had geen zin om het af te zwakken. 'Ja.'

De vrouw liet een snikje horen. Haar man sloeg een arm om haar heen terwijl hij sussende geluidjes maakte.

'We moeten u vragen naar alles wat u gezien kunt hebben,' voegde Jessica eraan toe.

Mevrouw Wilson snoot haar neus in een tissue die Rowlands had aangeboden en nam een slokje thee. Thee kon veel oplossen, maar dit niet.

'We gaan 's woensdags altijd naar een afslankclub in de buurt. We begonnen samen aan het begin van het jaar. Yvonne was eind vorig jaar gescheiden en ik... Nou, bij mij mochten er wel wat kilootjes af.'

Rowlands had zijn notitieboekje gepakt en zat te schrijven terwijl Jessica luisterde.

'We konden het goed met elkaar vinden, zagen elkaar vrijwel dagelijks. Zij was ongeveer acht pond afgevallen, maar ik was ruim zes kilo kwijt. Ik kon het niet geloven. We drinken meestal een kop thee en kletsen wat, en dan gaan we wegen. Ik had haar dinsdagochtend een sms'je gestuurd, gewoon een stom grapje, en ze antwoordde: "Tot morgen".'

Stephanie nam nog een slokje thee. 'Maar de volgende dag leek ze niet thuis te zijn. Ik had haar 's middags een sms gestuurd om de afspraak te checken, maar ik hoorde niets terug. Toen ben ik om vijf uur toch maar langsgegaan, zoals gewoonlijk, maar ze deed niet open. Haar auto stond voor de deur; nog steeds, dus ik dacht niet dat ze weg was. Maar er werd niet opengedaan en ik hoorde haar telefoon binnen overgaan toen ik belde. Ik riep door de brievenbus voor het geval ze onwel was, maar er kwam geen reactie. Ik keek door de ramen, maar ik kon niets zien.'

'Woont ze alleen?' vroeg Jessica.

'Ja. Haar man, Eric, verhuisde kort voor Kerstmis. Hij hokt met een andere vrouw en James is naar de universiteit. Ik heb geprobeerd er voor haar te zijn.'

'Is James haar zoon?'

'Ja, enig kind. Je had haar moeten zien op de dag dat hij naar de universiteit ging. Huilend omdat haar kleine baby groot was.

'Hebt u contactgegevens van Eric?'

Stephanie schoof haar stoel piepend naar achteren en reikte naar een handtas op het aanrecht. Ze haalde er een mobiele telefoon uit. 'Ik heb een nummer van hem. Ik weet alleen niet waar hij woont. Ik heb hem donderdag ge-sms't voor ik jullie belde, gewoon om te vragen of hij haar gezien had.'

'En?'

'Ik kreeg een reactie van één woord.'

Stephanie hield de telefoon op zodat de rechercheurs het simpele antwoord konden zien: *Nee*.

'Het verbaasde me al dat ik antwoord kreeg,' voegde Stephanie eraan toe. 'Toen heb ik jullie gebeld. Ik wist niet wat ik anders moest.'

Jessica knikte toen Rowlands het nummer van Eric Christensen noteerde en het velletje aan haar gaf.

'Ik mag blij zijn dat ik haar niet gevonden heb...' zei Stephanie met verstikte stem.

Jessica wilde iets geruststellends zeggen, maar hield zichzelf in en dacht even na. 'Sorry, kunt u dat herhalen?'

De vrouw haalde diep adem en haar gesnik werd minder. Ze nam even de tijd om zichzelf te herpakken en maakte toen oogcontact. 'Als Yvonnes voordeur niet op slot was geweest, had ik haar misschien op dat moment gevonden hebben.'

Jessica kneep haar ogen een beetje dicht en leunde

achterover in haar stoel, terwijl ze een lichte tinteling langs haar rug voelde gaan. 'U kon er niet in...?'

'Nee. Ze gaf me de sleutel om op het huis te passen als ze op vakantie ging, maar verder niet.'

Jessica bedankte haar, sprak haar medeleven uit en droeg Rowlands op nog even te blijven om er zeker van te zijn dat de Wilsons in orde waren. Ze liep terug naar het huis van het slachtoffer, slalomde langs de geparkeerde politieauto's, dook onder het politielint door en beende naar de geforceerde voordeur.

De FO was gearriveerd. Meestal kwam er maar één persoon, kennelijk was er aangegeven dat deze zaak niet eenvoudig was. Iemand in een witte wegwerpoverall die Jessica niet herkende, stond in de hal, terwijl een tweede de trap op verdween. Jessica liep door naar de deur achter in de gang die naar de rest van het huis leidde.

Cole kwam net uit de keuken toen ze de al geopende gangdeur bereikte. 'Gaat het?' vroeg hij, maar ze reageerde niet.

In plaats daarvan keek ze naar de muur rechts van de deuropening, om zeker te zijn dat het klopte wat ze eerder gezien dacht te hebben. Er was een rij haken waaraan sleutels hingen. Rechts hing een set autosleutels aan een sleutelhanger, maar ze was geïnteresseerd in wat ernaast bungelde.

Cole keek haar verdwaasd aan toen Jessica naar de persoon in de wegwerpoverall ging die nog steeds bij de deuropening stond en om een latex handschoen vroeg. Ze ging terug naar het rek en pakte voorzichtig de sleutelhanger die aan de linkerhaak hing. Er hingen twee sleutels aan. 'Wat ben je...?' begon Cole.

Jessica pakte de sleutel van de voordeur, die nog net aan het kozijn hing nadat hij door de politie was ingeramd. De deur was groot, zwaar en van dubbel glas, zo'n deur waarbij

je de klink omhoog moet trekken om hem op slot te doen. Ze hurkte en wurmde de sleutel in het slot, terwijl ze hem draaide om er zeker van te zijn dat het de juiste was.

Toen sprong ze op en liep langs de agent in de wegwerpoverall en Cole de keuken in en door naar de achterdeur. Die was op slot, maar de tweede sleutel aan de sleutelbos paste en draaide. Cole stond nu achter haar, naast de deur, en sprak ditmaal krachtiger. 'Wat ben je aan het doen?'

Jessica wachtte even voor ze antwoordde. 'Als de voordeur is opengebroken omdat hij op slot zat, maar de sleutel in de gang hing, hoe is de moordenaar dan binnengekomen – of weer naar buiten?'